

saaledes, at den blev noget større og noget mere virksom, end den er eller kan blive efter den bestaaende Lov af 1856 § 9, og at omvendt det af Folketinget vedtagne Forslag i denne Henseende gaar ud paa at styrke den indstillende Myndigheds Indflydelse paa dette Spørgsmaal om Kaldelsen, at styrke den i Forhold til den Indflydelse, den nu har efter den bestaaende Lov, som jeg nys nævnedes, særlig ved at borttage den Ret til at skønne over indstilledes Skikkethed og Værdighed til Embedet, som nu er hjemlet den kaldende Myndighed ved Loven af 1856. Til Udjævning af denne Uoverensstemmelse har Mindretallet foreslaaet at lade hele denne Paragraf gaa ud af Lovforslaget saaledes, at det i denne Henseende bliver ved den bestaaende Ret, den, som indeholdes i § 9 i Loven af 1856. Og vi mente, at dette kunde være et godt og brugbart Enighedgrundlag, idet det Offer, som krævedes fra begge Sider, forekom os at være omtrent lige stort. Fra Landstingets Side vilde det være at opgive Ønsket om at forbedre og styrke den kaldende Myndigheds Stilling, uagtet vi lige over for § 9 i Loven af 1856 have ment og mene, at denne Indflydelse for den kaldende Myndighed i høj Grad trænger til at styrkes og forbedres. Men vi vilde altsaa opgive det; efter vor Tanke skulde Landstinget opgive dette Ønske om ved denne Lejlighed at faa en Forbedring i den kaldende Myndigheds Indflydelse, og paa den anden Side skulde altsaa Folketinget opgive Ønsket om at forbedre og styrke den indstillende Myndigheds Indflydelse paa Kaldelsen. Det var et Offer lige stort fra begge Sider, formelt i alt Fald lige stort. Det forekom ganske vist os, at det var størst fra Landstingets Side, fordi det jo ikke kan nægtes, at saaledes som Loven af 1856 § 9 nu i 42 Aar har været udøvet, efter hvad der var oplyst, er den faktisk største Indflydelse i det overvejende Antal Tilfælde hos den indstillende Myndighed. Og derfor var det et ikke ringe Offer fra vor Side, naar vi opgave Ønsket om at tilvejebringe noget mere Ligevægt i Forholdet mellem de to Myndigheder end den, der nu er givet ved den nævnte Lovs § 9, medens der paa den anden Side fra Folketingets Side jo ikke krævedes nogen Opgivelse af denne store faktiske Indflydelse, men blot krævedes Opgivelse af, man kan sige, Frygten for, at den kaldende Myndighed skulde misbruge den juridiske Indflydelse, som Loven af 1856 § 9 hjemler den. Og naar denne Frygt for mulige Misbrug begrundedes ved

Henviisning til den Tvivl, der havde været oppe om den rette Fortolkning af Lovens § 9, saa svarede vi dertil med den Bemærkning, at den Maade, hvorpaa Loven var bleven udøvet af de kaldende Myndigheder og af Ministeriet, jo i ethvert Tilfælde ikke var en saadan, at denne virkelige Praksis kunde indgyde nogen Frygt for, at der var sket eller vilde ske Misbrug af den Skøns- og Kassationsret, som Loven hjemler. Vi mente dernæst, at det kunde være et brugbart Enighedgrundlag, fordi det jo i og for sig ikke var nogen Nødvendighed at optage en ny Ordning af dette Spørgsmaal i et Lovforslag, som paa Forhaand har sagt, at det ordner kun visse Brudstykker af Skolens Ordning, saadanne Brudstykker, om hvilke man paa Forhaand og efter alt, hvad der forelaa, haabede at kunne tilvejebringe Enighed. Forfølger man denne Tanke videre, saa er det dog aldeles naturligt, at man altsaa nu til Slut bliver staaende ved de væsentlige Punkter vedrørende Folkeskolens Ordning, om hvilke det viste sig, at der kunde tilvejebringes Enighed, men lod alle de Ting urørte, om hvilke det nu efter saa mange Tider og saa lange Forhandlinger har vist sig, at der ikke kunde tilvejebringes Enighed, at man lod dem gaa ud og lod det blive ved det bestaaende, saa at man ikke her krævede baade Forbedring paa de Hovedpunkter med Hensyn til Lønningsforholdene, Klasseforhold og Undervisningsforhold, som jeg ikke her nærmere skal opregne, og samtidig krævede en Forbedring af det, som kun indirekte vedrører Skolen, nemlig en Forbedring af de paa Kaldelsen indvirkende Myndigheders indbyrdes Stilling, men at man lod det blive et Mellemværende mellem dem og ikke derfor berøvede Skolen de Goder, som Enighed om de andre Punkter medførte. Endelig for det tredje, fordi vi, naar man nu ikke kommer til Enighed paa det Grundlag, som Mindretallet havde tilbudt, hverken paa det ene eller det andet faa Forbedring for Skolens Lærere eller for Skolen, men heller ikke den Forbedring, som man paa forskellig Maade ønsker med Hensyn til Mellemværendet mellem de kaldende Myndigheder, thi saa bliver det ved Loven af 1856, § 9, naar vi ikke komme til Enighed, det vil sige det rent negative Resultat, og hvem kan saa egentlig det være til Glæde for? Hverken for Flertallet eller for Mindretallet, men kun for de ganske enkelte i dette Ting eller navnlig i det andet Ting, som have taget Ordet mod denne Lov i sin Helhed, som ikke